

เพชรสีเพลิง

บทที่ 13

“พรุ่งนี้วันหยุด น้องสรจะไปไหนหรือเปล่านั้น คุณโยชวนไปเที่ยวหน้าตึกที่นครนายกคะ”

“วันนี้น้องสรวางช่วงบ่ายไม่ใช่หรือคะ ถ้าอย่างนั้นไม่ต้องขับรถไปมหาวิทยาลัยนะคะ พี่พรรณจะไปส่ง ตอนบ่ายพี่พรรณจะไปรับ คุณโยชวนไปงานเปิดนิทรรศการแสดงสินค้าที่เพื่อนเธอจัดคะ”

“วันนี้ไปทานข้าวแล้วดูหนังรอบค่ำกับคุณโยกันนะคะ เธอชวนและพี่พรรณก็รับปากไปแล้ว”

“วันนี้ที่บ้านไม่ได้ทำอาหารเย็นนะคะ ประเดี๋ยวคุณโยจะมารับแล้วไปทานข้างนอกกัน”

ชลช

ภัสสรแปลกใจที่พรรณรายช่างหาโอกาสพาเธอแทรกกลางไปเที่ยวไหนต่อไหนกับโยธินได้เสมอ และทุกครั้งจะบังเอิญเป็นเวลาทีชิปไตยและปัญหิตต่างก็มีนัดหมายกับผู้อื่นจนไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำไปว่าพรรณรายพาภัสสรหายไปข้างไหน

หากภัสสรปฏิเสธ พรรณรายจะมีคำพูดมาเปลี่ยนใจเธอได้เสมอตั้งแต่โน้มน้าวให้ใจอ่อนเช่น “คุณโยเหงานะคะ โดนสัมพันธ์ไปควงกับคนอื่นหน้าตาเฉย สงสารเธอหักแล้วยังไม่มีการไปไหนๆ ด้วย” จนถึงบังคับกลายๆ “คุณพ่อบอกให้น้องสรเอาใจคุณโย ไม่อย่างนั้นคุณพ่อจะไม่พอใจนะคะ”

ทุกครั้งภัสสรก็เห็น “คนน่าสงสาร” หัวเราะหน้าระรื่นจนเห็นรอยยิ้มบนแก้มขาวๆ ที่บางครั้งก็ปล่อยให้ไรเคราเกาะจนเขียวครีมนดวงตารูปยาวคมขลับ เป็นประกายระยับต่อล้อต่อเถียงกับเธอราวกับเป็นหนุ่มน้อยรุ่นเดียวกัน หากครั้นพอเขาคุยกับพรรณราย กิริยาก่อรอก่อตึกอย่างหนุ่มใหญ่รักก็แพรวพราวจนน่าหยิกให้เนื้อเขียว..! ก็โยธินรู้ที่อยู่ทั้งรู้ว่าพรรณรายอยู่ในฐานะใดในบ้านหลังนี้ แม้เธอเป็นสาวสวยเหงาและช่างเอาใจ แต่เขาก็ไม่ฟังและต้องยุ่งเกี่ยวกับเป็นที่สุด

หากไม่มีนัดหมายอื่นเขาก็จะตรงมาจากที่ทำงาน มาถึงก็เดินไปทั่ว เปิดโทรทัศน์ ปรับเครื่องเสียงตามใจ แล้วทิ้งตัวลงนั่งเหยียดแข้งเหยียดขา บางทีก็นอนแผ่ดื้อๆ พรรณรายยิ้มแยมแจ่มใสรับรองดูแลรากับเป็นหน้าที่

พอหิว ชายหนุ่มก็โวยวายราวกับเป็นพ่อบ้านอยู่ในบ้านของตัวเอง “คุณพรรณคร่ำบ ผมหิวข้าวแล้ว วันนี้มีของโปรดของผมหรือเปล่า”

พรรณรายจะตอบเสียงหวานอย่างเอาใจ

“มีซีคะ วันนี้ได้กุ้งใหญ่มา พรรณเลยจะทำกุ้งราดพริกหิวแล้วหรือคะ งั้นพรรณลงมือทำเลยนะ”

“ครับผม เร็วๆ นะครับ ท้องผมมันร้องจ๊อกๆ แทบจะระเบิดเพราะความหิวแล้ว”

“ได้ค่ะ รอแป๊บเดี๋ยวนะคะ ของเตรียมไว้พร้อมให้ปรุงได้แล้ว พรรณเข้าครัวเดี๋ยวนี้ละ”

เสียงตอบโต้อดอ้อนเอาใจทำให้ภัสสรต้องเงยหน้าขึ้นจากจอเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ชายหนุ่มถึงกับลงทุนซื้อรุ่นล่าสุดให้ใหม่ แล้วยกมาติดตั้งให้ใช้ในห้องนั่งเล่นด้วยตัวเอง เพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องขลุกทำการบ้านอยู่ในห้องนอนกับเครื่องคอมพิวเตอร์ตัวเก่าขณะที่เขามาหาเขาเอาใจเธอราวกับเป็นคนสำคัญ แต่ความสนิทสนมในระหว่างเขาและพรรณรายทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ มากขึ้นทุกที

ภัสสรไม่ใช่คนที่เก็บความรู้สึกได้ จึงแสดงออกมาทางสีหน้าท่าทีที่บอกความรู้สึกกังขาและบางทีก็ต่อต้าน

“มีอะไรหนูน้อย”

“ที่บ้านพี่โยไม่มีคนรับใช้หรือไงคะ”

“มีสิ แต่ว่าไม่ถูกใจ ทำไม ไม่พอใจอะไรว่ามา”

“เปล่าคะ”

ชายหนุ่มเขี้ยว “ไม่พอใจที่พี่ใช้คุณพรรณหรือ งั้นสรทำให้พี่ชิวแล้วพี่จะเรียกหาแต่สรคนเดียวไม่เรียกใครอื่นอีกเลย”

“เรื่องอะไร...! พี่โยจะเรียกหาใครก็เรียกไปเถอะ ไม่เกี่ยวกับสรสั๊กหน่อย”

เขาดึงปอยผมดำสลายยาวๆ ที่ถูกรวบไว้เป็นหางม้า

“หึงหรือเปล่านี่”

เธอโวยวายทันที “สรจะหึงทำไม สรไม่มีวันจะหึงพี่โยหรอก”

ชายหนุ่มยั้งยั้ว “ทำท่าทางอย่างนี้หึงแน่ๆ”

เธอลุกขึ้นอย่างแ่งอน “สรไปดีกว่า ไม่อยากคุยด้วยแล้ว”

“จะไปไหน ไม่เอาไม่ให้ไป” มืออุ้งตึงแขนไว้อย่างตั้งใจจะรั้งไว้จริงๆ จังๆ ยิ่งเธอเดินหนีเขาก็ยิ่งดึงรั้งร่างที่เล็กกว่าเข้าหาอีกฝ่ายโบหน้าเป็นสีเข้มขึ้น กิ่งบึงกิ่งขัดเขิน

พรรณรายออกมาเห็นเข้าพอดี โบหน้าเจ็ยัมถึงกับเปลี่ยนไปเสียงถามปรา่แปร่ง

“ทำอะไรกันคะ”

ชายหนุ่มยังไม่ยอมปล่อย ทั้งสีหน้าระริ่นก็ไม่ได้บอกว่าเขา รู้สึกว่าตนกำลังทำอะไรที่ผิดแปลก

“สรจะหนีขึ้นห้องเลยต้องจับไว้ครับ”

“ปล่อยนะ พี่โย” ภัสสรยิ่งขัดเขินก็ยิ่งทำเป็นโกรธ “สรเจ็บนะ”

“จะหนีขึ้นห้องหรือเปล่านั้น ถ้าหนีไม่ปล่อย ถ้าสัญญาว่าจะทานข้าวด้วยกันถึงจะปล่อย”

“บอกให้ปล่อยนะ”

“ถ้าไม่สัญญาก็เดินไปเถอะ”

ยิ่งเธอเดินเข้าก็ยิ่งดึงรั้งแทบจะกอดเธอไว้ ที่สุดเธอก็ต้องยอมแพ้ “สรยอมแล้ว ไม่ไปไหนแล้ว พี่โยปล่อยซิ”

สีหน้าของพรรณรายหม่นหมองอยู่ชั่วครู่ แต่ว่าหลังจากที่ชายหนุ่มหันมาเข้าหาเธอก็กลับแจ่มใสดังเดิม รอยยิ้มหยาดหวานประกายตายามพูดจาตอบโต้แพรวพรายกว่าเก่า

แล้วอีกสองสามวันต่อมาทั้งสองก็หาเรื่องนัดกันเที่ยวอีก

โยธินพาเธอทั้งสองทานอาหารมื้อค่ำที่ร้านใหญ่ซึ่งมีรายการอาหารอร่อยขึ้นชื่อ หลังจากอ้อยอิ่งพูดคุยกุ๊กกึ่งหัวเราะหัวใคร่ชื่นมื่นจนทานเสร็จ แทนที่จะพากลับบ้านก็กลับถามความเห็นที่จะไปหาที่นั่งฟังเพลงกันต่อ

พรรณรายตอบรับทันที

ภัสสรแย้งว่า “พรุ่งนี้สรต้องเข้าเรียนแปดโมงเช้าคะ”

“สรเรียนแปดโมง พี่ก็ทำงานแปดโมงเหมือนกัน”

เธอทำหน้าที่เมื่อย “เรียนแปดโมงแต่ต้องตื่นหกโมงนะคะกว่าจะแต่งตัว กว่าจะขับรถไปถึงคณะเรียน ถ้ารถติดก็เป็นชั่วโมงเลยกว่าจะถึง”

“จะยากอะไร ไปไม่ทันก็โดดเรียนเลยซิ” โยธินพูดง่าย

หญิงสาวค้อนขบ

“สรไม่ได้สอบผ่านเพราะโชคช่วยอย่างพี่โยนี่”

พรรณรายเสนอว่า “ถ้าฉันเอาอย่างนี้ใหม่คะ พรุ่งนี้เข้าพี่พรรณจะขับรถไปส่ง น้องสรจะได้นอนหลับในรถยังไงล่ะคะ”

เธอรับปากเพราะเกรงใจพรรณราย แล้วที่สุดก็เดินตามหลังชายหญิงทั้งสองเข้ามาในห้องฟังเพลงที่มีตลับในมุมหนึ่งของโรงแรมหรู โต๊ะที่ว่างมีเก้าอี้นวมตั้งทำมุมเรียงกันอยู่สามตัวพอดี ร่างสูงแทรกเข้าไปนั่งตรงกลางทันทีก่อนจะหันมายิ้มอย่างมีเล่ห์

“ขอเลือกที่นั่งก่อน ไม่ยอมเป็นสุภาพบุรุษละ”

พรรณรายยิ้มให้ แต่ภัสสรแกล้งบ่นดั่งๆ ว่า

“แย่มาก”

“เถอะน่า วันนี้ขอแยะสักวัน”

“ก็เห็นแยะทุกวันแหละ” เธอไม่ยอมแพ้

“หันซ้ายเจอพี่หันขวาเจื่อน้อง อะไรจะดีไปกว่านี้.....”

เขาสั่งน้ำผลไม้ให้เธอและปรนพรรณรายด้วยเหล้าอ่อนๆ ส่วนตัวเองเรียกเบียร์เย็นเฉียบของโปรด ร่างสูงนั่งเอกเขนกพิงพนักนวมหนานุ่มอย่างสบายใจ ประเดี้ยวเอียงไปออกข้างโน้น ประเดี้ยวเอนมาอ่อนข้างนี้

ดีที่นักดนตรีมีฝีมือและนักร้องก็ร้องเพลงไพเราะถูกใจ ภัสสรจึงนั่งฟังอย่างเพลิดเพลิน ปล่อยให้หนุ่มสาวรุ่นพี่พูดคุยกันหนุงหนิงส่งเสียงหัวเราะให้ฟังเป็นระยะ พอถึงเพลงที่มีจังหวะสนุกสนาน ภัสสรอดปรบมือโยกตัวตามไม่ได้

“ลุกขึ้นเต้นเลยซิ” ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาตะโกนแข่งกับเสียงเพลง

“ฟ้โยเต้นให้ดูก่อนซิ”

เขาลุกขึ้นเต้นจริงๆ แล้วยังจุดให้เธอลุกตาม ภัตตรขั้ตขึ้นแต่ดูคล้ายเธอกำลังคล้อยตามเขาในความมืดสลัว คนอื่นๆ หันมาส่งเสียงเชียร์พลางปรบมือสนุกสนาน ภัตตรขั้ตเด็กและไม่มีเหล้าคลุกเคล้าในกระแสดเลียดเลยอวยแทบจะมุดลงไปใต้โต๊ะ

อีกครู่ใหญ่หญิงสาวก็ชวนพรรคนายไปห้องน้ำ ฝ่ายนั้นบอกทางให้ “ฟ้พรรคขั้ตยังไม่อยากไปต่อนี้คะ”

หญิงสาวจึงลุกเดินไปคนเดียว พอกลับมาก็เห็นเงาคนทั้งสองเลื่อนกายเข้าคุยกันจนใบหน้าแทบจะชิดเหมือนกับว่าพอไม่มีเธอ เขาทั้สองก็วูบเข้าหากันราวกับธรรมชาติของแท้งแม่เหล็ก หญิงสาวหยุดชะงักแล้วลั้งเลวว่าจะเข้าไปนั่งที่เดิมหรือไม่

พรรคนายชอบโยธิน แต่ก็พยายามพรั้าพูดให้เธอเข้าใจว่าไม่มีอะไรในใจนอกจากความเป็นเพื่อน ภัตตรขั้ตไม่อยากจะคิดในทางลบ แต่ภาพที่เห็นอยู่ทุกวัน ก็ทำให้ไม่อาจข้ามความรู้สึกแปลกๆ ไปได้ ดวงตาและสีหน้าท่าทางที่พรรคนายแสดงออกไม่อาจปกปิดความในใจที่เจ้าตั้พยายามจะซุกซ่อนกลบเกลื่อนแม้แต่เมื่อมีพ่อเธออยู่ด้วย นำแปลกที่ผู้ชายสูงวัยผ่านผู้หญิงมามากอย่างพ่อของเธอกลับมองไม่เห็นแล้วยั้งปล่อยให้พรรคนายสนิทสนมกับชายหนุ่มผู้เป็นลูกชายของผู้มีอิทธิพลคนนี้เพื่อเอาใจพ่อลูก นี้แหละหนอเขาจึงพูดกันว่าความรักทำให้คนตาบอด

แล้วโยธินชอบพรรคนายหรือเปล้่า คำถามนี้เกิดขึ้นในใจเธอครั้งแล้วครั้งเล้่า ท่าทีของโยธินดูราบรื่นครึ้นเครงสนุกสนาน เหมือนกับว่าไม่ว่าใครก็ตามในโลก สามารถทำให้เขามีความสุขได้ทั้ทั้งนั้น เขาแพรวพราวกับพรรคนายแบบเดียวกับที่แพรวพราวกับผู้หญิงอื่นๆ แม้แต่กับภัตตรขั้ตเองชายหนุ่มก็เข้าถึงเนื้อถึงตัวโดยไม่ได้คิดอะไรลั้กซึ่งเหมือนกับว่ามันเป็นเรื่องปรกติธรรมดาที่เขาทำอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่นนั้น

ถึงอย่างไรภัตตรขั้ตรู้สึกอึดอัดใจทุกทีที่ตั้ต้องมาแทรกอยู่ในระหว่างคนทั้สอง สงสัยเสียจริงว่าทำไมพรรคนายจะต้องดึงเธอมาเป็นส่วนเกินด้วย

ใบหน้าระริ้นของโยธินหันมาพอดี เขายกมือให้โดยไม่มี ความผิดแปลกใดแสดงให้เห็น แต่ท่าทีของพรรคนาย ที่หันมองตามแล้วรีบเลื่อนกายถอยห่างออกไปในทันที กลับคล้ายกลบเกลื่อนความในใจไว้อย่างเต็มที่

ภัตตรเดินกลับมาหนึ่ง หน้าอไม่พูดไม่จา ไม่เคยชอบบทบาทที่ตั้ต้องเป็นส่วนเกินในระหว่างคนทั้สอง

โยธินยื่นหน้ามาถามว่า

“เป็นอะไร ในห้องน้ำมีแวมไฟรั้ดูเลียดเอาหรือไง”

“แวมไฟรั้หนุ่มเข้าห้องน้ำหญิงไม่ได้ แอบอยู่ที่ห้องน้ำชายต่างหาก”

“จัน้สรก็เจอแวมไฟรั้สาวละซิ มีหน้าซิ เจอเชือ..เข้าเต็มที” เขาทำหน้าที่เป็นจนเธอค่อนขั้วบ “โอ้ น่ากลัว เต้ยฟ้ไปทำหน้าที่พลเมืองดีช่วยจับแวมไฟรั้ดีกว่า”

“คุณโยจะหาเรื่องเข้าห้องน้ำหญิงหรือไงคะ”

ชายหนุ่มส่งเสียงหัวเราะ หลั้วตาให้ก่อนจะลุกขึ้นก้าวออกไปจากโต๊ะ “ประเต้ยผมกลับมาครับ”

รอยยิ้มของพรรคนายที่ส่งให้คนรั้างสูง ดูแปลกชวนสะดุดใจจนภัตตรอดมองขั้าไม่ได้ นี้ไม่เหมือนสายตาและรอยยิ้มของเพื่อนสนิท

พรรคนายหันมาเห็นก็สะดุดแล้วกลบเกลื่อนโดยเร็ว

“สนุกใหม่คะน้องสร เพลงเพราะดีนะคะ”

“วันนี้ที่ฟังมา ฟ้พรรคชอบเพลงอะไรที่สดคะ”

พรรคนายคิดหาคำตอบไม่ได้ “ไม่รู้ซิคะ ฟ้พรรคชอบทุกเพลง”

พรรคนายไม่ได้ฟังเพลงต่างหาก ก็ใจของเธอไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย นอกจากชายหนุ่มเจ้าเสน่ห์ลูกชายเศรษฐีใหญ่คนนี้

เสียแรงที่พ่อรัก... ภัตตรคิดว่าถ้าพ่อรักเธอมากอย่างนี้เธอจะไม่ทำอะไรให้พ่อผิดหวังเป็นอันขาด.....

ภัตตรนั่งหาวในชั้นเรียนทั้ทั้งวัน พอว่างก็ซบโต๊ะหลับ พิมพลอยถามว่า “วันนี้ยั้สรเป็นอะไร เอาแต่หลับกับหาว”

“เมื่อคืนนี้พี่โยกับพี่พรรณพาไปทานข้าวข้างนอกแล้วเลยไปฟังเพลงกันต่อ เที่ยงคืนน่าจะกลับเข้าบ้าน”

“อ้าว แล้วพ่อเธอไม่ว่าเธอ ดุไม่ใช่หรือ” สายใจถาม

ภัสสรยกไหล่ สีหน้าแฝงความสะเทือนใจเมื่อรู้ที่อยู่แก่ใจว่าพ่อไม่เคยสนใจสักนิดว่าเธออยู่ที่ไหนกับใคร ขออย่างเดียวว่าอย่าให้มีปัญหาขึ้นมาทำให้เขาชายหน้าเท่านั้นก็พอ

“ไม่ว่าหรอก”

“หมูนี้อะไรไม่มีเวลาซ้อมบาส กับตีวชิชาด้วยกันเลยนะ” ชยาตัดพ้อ ภัสสรตอบว่า “ก็หมูนี้อะไรพี่พรรณกับพี่โยพาไปโน่นไปนี่อยู่เรื่อยนี่ชยา แล้วสรจะมีเวลาที่ไหนเหลืออีก”

“ยัยสรก็ชอบใจไปเลยใช่ไหม ก็พี่โยออกจะหล่อ...” สายใจยั่วเย้า

สีหน้าคนตอบแดงวูบ “สรไม่ชอบหรอก...”

“จริงนะ..?” อีกฝ่ายจ้องหน้ายิ้มๆ

“จริงสิ” เธอริบหาเรื่องมากลบเกลื่อน “เขาลากสรไปเป็นไบเบ็กทางต่างหาก”

“แล้วทำไมต้องไปกับเขาด้วย ไม่ชอบก็ปฏิเสธสิ” พิมพลอยถาม

“ปฏิเสธแล้ว แต่พี่พรรณก็คะยั้นคะยอ บอกว่าพ่อให้เอาใจพี่โย”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้สิ”

“งั้นทำไมเขาไม่ไปกันสองคน ต้องมาลากเธอไปด้วย”

สายใจชัก

“ก็ไม่รู้สิอีกนั่นแหละ”

“พี่โยเขาชอบเธอละสิ”

“บ้า ไม่หรอก”

“แล้วทำไมต้องหน้าแดงด้วย ตัวเองชอบเขาหรือเปล่า”

“ไม่ชอบ..!”

“ดูสิพิม ยัยสรหน้าแดงเป็นมะเขือเทศเลย เอ หรือว่ายัยสรเจอพระเอกตัวจริงเข้าแล้ว นี่ไง อุตส่าห์ความหามาตั้งนาน”

“บ้าแล้ว ไม่จริงสักหน่อย เราไม่ได้ชอบพี่โย เราไปไหนๆ ด้วยเพราะเกรงใจพี่พรรณต่างหาก”

เสียงหัวเราะเย้าหย่ำทำให้ชยาที่นั่งหน้าขมขื่นฝังอยู่รู้สึกน้อยใจ คิดว่าหญิงสาวยกเอาชื่อพรรณรายขึ้นมาอ้างเท่านั้น

ถ้าเธอไม่ชอบโยธินก็คงไม่พามาเล่นบาสเก็ตบอลกับเพื่อนๆ เมื่อวันก่อน แล้วยังยอมให้พากลุ่มไปทานอาหารและดูหนังด้วยกัน ทั้งๆ ที่เพิ่งรู้จักกันเป็นวันแรก ทั้งท่าทีของคนทั้งสองในสายตาของเพื่อนๆ ทุกคนก็ดูสนิทสนมไม่มีความแปลกแยกกันที่ตรงไหนเลย

“เป็นอะไร ชยา” พิมพลอยถาม

“เปล่า”

ภัสสรพอจะเดาได้แต่ก็ไม่รู้จะปลอบโยนอย่างไร ชยาเป็นเพื่อนสนิทที่ห่วงใยกันแต่ไม่ใช่คนรัก ถึงจะสนิทสนมกันจนเป็นที่ลือเลื่องแต่ภัสสรก็ไม่เคยทำอะไรที่เกินเลยไปกว่าขอบเขตของความเป็นเพื่อน อาจเป็นเพราะใจเธอยังไม่เคยพร้อมสำหรับความรักในแบบชายหญิงก็เป็นได้

สายใจชวนว่า “วันเสาร์นี้ไปดูหนังกันดีกว่า...นะ ชยานะ”

ชายหนุ่มมองภัสสรอย่างลังเล สายใจตัดพ้อว่า

“แหม ถ้าสรไม่ไปชยาก็ไม่ยากไปใช่ไหม”

หญิงสาวรีบพูดอย่างเอาใจ

“ทำไมสรจะไม่ไปล่ะ ไปก็ไปด้วยกันสิ”

สีหน้าของชายหนุ่มเข้มขึ้นขึ้น พิมพลอยสรุปว่า

“ดีเลย ถ้างั้นวันเสาร์เจอกันที่นี้สิบโมงเช้าก็แล้วกัน”

“สรมาได้แน่หรือ” ชายหนุ่มคาดคั้น

“แน่สิ สรจะมา”

เขายิ้มออกมาได้ อารมณ์ดีขึ้นเมื่อรู้สึกว่าเธอยังแคร์เขาอยู่

หากแล้วพอถึงวันเสาร์ชายหนุ่มก็ต้องผิดหวังหม่นหมอง เมื่อภัสสรโทรศัพท์มาบอกว่า

“สรมาได้แล้ว ทุกคนไปกันเถอะ สรต้องไปบ้านพี่โย”